

PROLOGAS: BAIMĖS ŠEŠĖLIS

Naktinis vėjas stūgavo dvelkdamas permainomis. Aukštas Šešėlis pakėlė galvą ir pauostė orą. Jis atrodė kaip žmogus, tik plaukai buvo tamsiai raudoni, o akys – kaštoninės.

Nustebęs jis mirktelėjo. Žinia buvo teisinga – jie čia. Ar tai spąstai? Jis pasvėrė galimybes ir lediniu balsu tarė:

– Išsisklaidykite, slėpkitės už medžių ir krūmų. Sustabdykite bet ką... arba mirkite.

Aplink jį sujudėjo dvylika urgalių su trumpais kardais ir apskritais geležiniais skydais, išdažytais juodais simboliais. Jie priminė kreivakojus žmones storomis šiurkščiomis rankomis, tinkančiomis traiškyti. Virš mažų ausų styrojo pora suktų ragų. Pabaisos nuskubėjo į krūmus ir urgzdamos pasislėpė. Netrukus traškėjimas nurimo ir miške vėl įsivyravo tylą.

Šešėlis iškišo galvą iš už storo medžio ir nužvelgė taką. Žmogui matyti buvo per tamsu, bet jam silpna mėnesiena buvo tarsi saulės šviesa, krintanti tarp medžių, jo skvarbus žvilgsnis skyrė kiekvieną detalę. Jis stovėjo neįtikėtinai tyliai, rankoje laikydamas ilgą blyškų kardą. Vielos storio įraiža vinguriavo palei ašmenis. Ginklas buvo ganėtinai plonas pralįsti tarp šonkaulių, bet kartu pakankamai tvirtas perkirsti stipriausius šarvus.

Urgalai nematė taip gerai kaip Šešėlis, lyg akli elgetos jie grabinėjosi ginklų. Tylą perskrodė pelėdos klyksmas. Niekas neatsipalaidavo, kol paukštis nepraskrido. Tada pabaisos suvirpėjo šaltoje naktyje, vienas

jų sunkiu batu užmynė šakelę. Šešėlis piktai sušnypštė, ir urgalai tylėdami susigūžė. Jis užgniauzė pasišlykštėjimą – urgalai dvokė pašvinusia mėsa – ir nususuko. Jie buvo tik įrankiai, daugiau niekas.

Šešėlis sutramdė nekantrą minutėms virtus valandomis. Kvapas, matyt, sklido toli priešaky savo šeimininkų. Jis neleido urgalam atsisototi ar pasišildyti. Neleido tokios prabangos ir sau, todėl stovėjo už medžio ir stebėjo taką. Per mišką perbėgo dar vienas vėjo gūsis. Šį kartą kvapas buvo stipresnis. Susijaudinęs jis tyliai suurzgė per plonas lūpas.

– Pasiruoškite, – sušnibždėjo Šešėlis, jausdamas, kaip virpa visas kūnas. Kardo smaigalys braižė mažus apskritimus. Prireikė daugybės klastų ir skausmo šiai akimirkai pasiekti. Dabar negalima pasiduoti emocijoms.

Urgalų akys po tamsiais antakiais suspindo, ir padarai tvirčiau suspaudė ginklus. Priekyje Šešėlis išgirdo dzingtelėjimą, kai kažkas kieto pataikė į akmenį. Tamsoje subolavo neryškios dėmės.

Trys balti žirgai risnojo į pasalą nešdami raitelius išdidžiai iškeltoomis galvomis, mėnesienoje tarsi skystas sidabras vilnijo jų apsiaustai.

Ant pirmojo žirgo jojo elfas smailiomis ausimis ir elegantiškai išriestais antakiais. Jis buvo lieknas, bet stiprus – tarsi rapyra. Ant nugaros buvo permestas galingas lankas. Prie šono glaudėsi kardas, iš kitos pusės – strėlinė su gulgės plunksnomis puoštomis strėlėmis.

Paskutinysis raitelis buvo tokių pat dailių ir taisyklingų veido bruožų kaip ir pirmasis. Dešinėje rankoje jis laikė ilgą ietį, iš už diržo kyšojo baltas durklas. Galvą dengė nepaprasto meistro rankų darbo šalmas, padabintas gintaru ir auksu.

Tarp jų ramiai apžiūrinėdama apylinkes jojo elfė juodvarnio spalvos plaukais. Jos gilios akys, įrėmintos ilgų juodų garbanų, spindėjo galia. Drabužiai buvo paprasti, bet tai nemenkino jos grožio. Prie šono kabojo kardas, o ant nugaros – ilgas lankas su strėline. Sterblėje ji laikė maišiuką, į kurią nuolat žvilgčiojo lyg tikrindama, ar jis vis dar ten.

Vienas iš elfų tyliai kažką pasakė, bet Šešėlis neišgirdo ką. Moteris valdingai atsakė, ir jos sargybiniai pasikeitė vietomis. Šalmuotasis

stojo į priekį ir patogiau perėmė ietį. Nieko neįtardami jie prajogo vietą, kur slėpėsi Šešėlis ir keli pirmieji urgalai.

Šešėlis jau mėgavosi pergale, kai vėjas pakeitė kryptį ir prisotintas urgalų smarvės papūtė į elfus. Žirgai neramiai suprunkštė ir papurtė galvas. Raiteliai sustingo akimis naršydami į šalis, tada apsuko žirgus ir nušuoliavo tolyn. Elfės žirgas išsiveržė į priekį gerokai atsiplėšdamas nuo jos sargybinių. Palikę slėptuvę urgalai pašoko ir paleido juodų strėlių spiečių. Šešėlis liuoktelėjo iš už medžio, iškėlė dešinę ranką ir sušuko:

– *Garjzla!*

Raudonas žaibas išlėkė iš jo delno link elfės kruvinai nušviesdamas medžius. Jis pataikė į žirgą, ir gyvulys, gailiai sužvengęs, krito krūtine trenkdamasis į žemę. Spėjusi nežmonišku greičiu nušokti nuo žirgo, elfė švelniai nusileido ant kojų ir metė žvilgsnį atgal į savo sargybinius.

Mirtinos urgalų strėlės greitai pakirto abu jos palydovus. Jie nukrito nuo kilmingų žirgų, jų kraujas susimaišė su purvu. Urgalamis šokus prie užmuštų elfų, Šešėlis suklykė:

– Prie jos! Ji man reikalinga!

Pabaisos suurzgė ir nubėgo taku žemyn. Šūksnis išsprūdo iš elfės lūpų pamačius negyvus bendražygius. Ji žengtelėjo prie jų, tada prakeikė priešus ir nuskubėjo į mišką.

Kol urgalai brovėsi per tankumyną, Šešėlis užlipo ant granito uolos, kyšančios virš medžių viršūnių. Iš tokios aukštybės jam buvo matyti visas miškas. Iškėlęs ranką, Šešėlis suriko:

– *Boetq istalri!* – ir ketvirtis mylios miško plykstelėjo liepsnomis. Jis rūščiai pleškino vieną ruožą po kito, kol apie pasalos vietą susidarė pusanteros mylios skersmens ugnies ratas. Liepsnos atrodė tarsi išsilydžiusi karūna ant miško galvos. Patenkintas jis atidžiai stebėjo ratą, kad šis neužgestų.

Ugnies žiedas siaurėjo mažindamas plotą, kurį turėjo apieškoti urgalai. Staiga Šešėlis išgirdo šūksnius ir kimų riksmą. Pro medžius jis išvydo, kaip mirtinai sužeisti sukniubo trys jo parankiniai. Pastebėjo ir elfę, bėgančią nuo urgalų.

Nepaprastai greitai ji lėkė prie stačios granito uolos. Įvertinęs dvidešimt pėdų žemiau plytintį žemės lopinį, Šešėlis vikriai nušoko tiesiai prieš elfę. Ši apsisuko ir nubėgo atgal prie tako. Nuo kardo varvėjo juodas urgalų kraujas, išmurzinęs maišiuką rankoje.

Iš miško išniro raguotos pabaisos ir ėmė ją supti atkirsdamos visus kelius pabėgti. Karštligiškai sukiodama galvą ji žvalgėsi išsigelbėjimo. Neradusi su išdidžia panieka išsitiesė. Šešėlis artinosi iškėlęs ranką, leisdamas sau pasimėgauti jos bejėgiškumu.

– Griebkit ją.

Urgalams puolus į priekį, elfė mikliai atrišo maišiuką ir, kyštelėjusi ranką vidun, numetė ją ant žemės. Jos rankose liko didžiulis safyras, atspindintis piktą ugnies šviesą. Ji iškėlė akmenį virš galvos lūpomis tardama skubius žodžius. Šešėlis sulojo:

– *Garjzla!*

Raudonos liepsnos kamuolys šoko iš jo rankos ir greitai kaip strėlė nulėkė į elfę. Per vėlai. Smaragdinės šviesos blyksnis trumpam nušvietė mišką ir akmuo dingo. Tik tada raudonoji ugnis smogė elfei, ir ši parkrito.

Šešėlis sustaugė iš įniršio ir puolė priekin sviedęs kardą į medį. Kardas iki pusės susmigo į kamieną ir liko styroti. Pasiuntęs devynis energijos žaibus iš savo delno, jis akimirksniu nukovė visus urgalus, tada ištraukė kardą ir priėjo prie elfės.

Keršto pažadai ir pranašavimai, tariami vien tik jam žinoma šlykščia kalba, liejosi iš Šešėlio burnos. Jis suspaudė plonas rankas ir pakėlė akis į dangų. Šaltos žvaigždės lyg stebėtojai iš kito pasaulio žvelgė žemyn nė nemirkteldamos. Pasišlykštėjimas perkreipė jo lūpas, ir jis atsisuko į be sąmonės gulinčią elfę.

Jos grožis, kuris būtų pavergęs bet kurį mirtingąjį vyrą, jo neveikė. Įsitikinęs, kad akmens iš tikrųjų nėra, Šešėlis pasišaukė iš slėptuvės savo žirgą. Tada pririšo elfę prie balno, užšoko ant ristūno ir išjojo iš miško.

Savo kelyje jis ugnį užgesino, bet visur kitur paliko degti.

RADINYS

Eragonas klūpėjo tarp ištryptų nendrių ir patyrusia akimi tyrinėjo pėdsakus. Jie rodė, kad pievutėje elniai buvo vos prieš pusvalandį. Netrukus jie turėtų apsisototi nakvynei. Jo taikyns, maža kaire priekine koja šluba elniukė, vis dar buvo su banda. Jam kėlė nuostabą, kad ji nusikapstė taip toli nepakliuvusi vilkui ar lokiui.

Dangus buvo giedras ir tamsus, dvelkė lengvas brizas. Sidabrinis debesis kybojo įkalintas supančių kalnų, jo kraštai švytėjo nuo mėnulio, įsitaisiusio tarp dviejų viršūnių, spindesio. Nuo kalnų, iš ledynų ir blizgančių sniegynų, sruvo upeliai. Slėnio apačioje sukosi migla, tokia tiršta, kad beveik nesimatė kojų.

Eragonas buvo penkiolikos, iki pilnametystės trūko dar metų. Tamsūs antakiai dengė rimtas rudas akis. Nuo darbo drabužiai buvo gana nudėvėti. Medžiotojo peilis kauline rankena buvo užkištas už diržo, o elnio odos tūba saugojo kukmedžio lanką. Jis nešėsi medžiu apkaltą kuprinę.

Elniai nuvedė jį giliai į Keterą, laukinius kalnus, raukšlėmis išvaogjusius Alagezijos žemę. Keistos istorijos ir keisti žmonės ateidavo iš šitų kalnų ir dažniausiai nieko gero neatnešdavo. Nepaisant to, Eragonas nebijojo Keteros – jis buvo vienintelis medžiotojas netoli Karvaholo, kuris drįsdavo sekti žvėris į jos uolėtas gelmes.

Buvo jau trečia medžioklės naktis ir beliko pusė maisto atsargų. Jei nepavyks patiesti elnės, teks grįžti namo tuščiomis. Šeimai reikėjo sukaupti mėsos prieš netrukus užėisiančią žiemą, nes Karvahole įpirkti jos nepajėgė.

Kupinas ramaus pasitikėjimo Eragonas pastovėjo mėnesienoje ir nužingsniavo į mišką link slėnio, kur, jo įsitikinimu, turėjo ilsėtis elniai. Dangų paslėpė medžiai, žemę užklojo plunksnas primenantys jų šešėliai. Eragonas tik retkarčiais mesdavo žvilgsnį į pėdsakus, nes žinojo kelią.

Slėnyje jis tiksliai judesiu uždėjo lanko templę, išsitraukė tris strėles ir vieną įstatė į lanką, kitas pasilikdamas kairėje rankoje. Mėnesienoje buvo matyti apie dvidešimt nejudrių kupstų – ten, žolėje, gulėjo elniai. Persekiojama patelė ilsėjosi bandos pakraštyje, nerangiai ištiesusi kairę priešakinę koją.

Paruošęs lanką Eragonas lėtai sėlino artyn. Visas trijų dienų darbas buvo skirtas šiai akimirkai. Jis paskutinį kartą nusiramindamas iškvėpė ir – naktį sudrebino sprogimas.

Banda pašoko ir nulėkė. Eragonas metėsi į priekį; kai bėgo per žolę, ugninis vėjas nutvilkė jo skruostus. Slysdamas jis sustojo ir paleido strėlę į šuoliuojančią elnę. Strėlė nepataikė tik per plauką ir nušvilpė į tamsą. Eragonas nusikeikė ir apsisuko nesąmoningai įstatydamas kitą strėlę.

Toje vietoje, kur ką tik ilsėjosi elniai, juodavo rūkstančių medžių ir žolės ratas. Daugelis pušų buvo be spyglių, žolė už išdegusio ploto – nulinkusi. Ore, nešdami degusių kvapą, sukosi dūmai. Sprogimo centre gulėjo mėlynas nugludintas akmuo. Per išdegusį plotą šliaužė migla, jos permatomi čiuptuvai sukosi virš akmens.

Kelias ilgas minutes Eragonas žvalgėsi pavojaus, bet migla buvo vienintelė, kuri judėjo. Neprarasdamas budrumo jis atleido templę ir patraukė į priekį. Mėnesienoje, prie akmens, nuo jo nutįso blyškūs šešėlis. Eragonas pajudino akmenį strėle ir atšoko. Nieko nenutiko, todėl Eragonas atsargiai jį pakėlė.

Gamtoje akmuo nebūtų taip lygiai apsigludinęs. Jo tobulas tamsiai mėlynas paviršius buvo išraizgytas baltų plonyčių linijų voratinklio. Akmuo buvo vėsus ir slidus tarsi sukietintas šilkas. Ovalus, maždaug pėdos ilgio, jis svėrė kelis svarus, nors atrodė lengvesnis.

Eragoną akmuo ir žavėjo, ir gąsdino. *Iš kur jis? Kokių tikslų? Tada atsklido kita, neramesnė mintis: Ar jis čia atsirado netyčia, ar man*

skirta jį turėti? Iš senų pasakojimų jis buvo išmokęs itin atsargiai elgtis su magija ir su ją naudojančiaisiais.

Bet ką man daryti su akmeniu? Neštis sunku, o gal net pavojinga. Geriau palikti. Jis padvejojo ir jau norėjo akmenį numesti, bet kažkas sulaikė ranką. *Bent jau bus galima už jį nupirkti kažkiek maisto*, – nusprendė Eragonas ir gūžtelėjęs pečiais įsidėjo akmenį į maišą.

Slėnis buvo pernelyg atviras saugiai nakvynei, todėl jis grįžo atgal į mišką ir pasitiesė guolį po išvirtusio medžio šaknimis. Užvalgęs šalto sūrio su duona, įsivyniojo į antklodę ir svarstydamas, kas atsitiko, užmigo.

PALANKARO SLĒNIS

Kitą rytą saulė pakilo įziebusi didingą rožinės ir geltonos spalvų gaisrą. Oras buvo šviežias, saldus ir labai šaltas. Šaltinius rėmino ledas, o maži tvenkinukai buvo visiškai užšalę. Pusryčiams suvalgęs avižinės košės, Eragonas grįžo į slėnį ir apžiūrėjo išdegusią vietą. Ryto šviesa nieko naujo neatskleidė, todėl jis pasuko namo.

Takelis buvo nežymus, kai kur jo beveik nesimatė. Kadangi buvo išmintas žvėrių, dažnai grįždavo atgal arba darydavo ilgus lankstus. Tačiau, nepaisant visų trūkumų, tai buvo greičiausias kelias iš kalnų.

Ketera buvo viena iš tų retų vietų, kurių karalius Galbatoriksas negalėjo vadinti sava. Vis dar sklandė istorijos apie tai, kaip pusė jo armijos dingo senoviniame miške. Virš jos, regis, kabojo nelaimių ir nesėkmių debesys. Nors medžiai augo aukšti, o dangus spindėjo skaisčiai, tik nedaugelis žmonių, ilgiau užtrukusių Keteroje, išvengdavo kokios nelaimės. Eragonas buvo vienas iš jų – galbūt ne dėl kokio talento, kaip jam atrodė, o dėl užsispyrimo, budrumo ir puikios reakcijos. Jis metų metus klajojo po kalnus ir vis dar jų saugojosi. Kai tik pagalvodavo, kad kalnai patikėjo jam savo paslaptis, atsitikdavo kažkas nesurprantamo – panašiai atsirado akmuo.

Žvaliai bežingsniuojant mylios tirpte tirpo. Vėlai vakare jis atsidūrė prie stataus skardžio krašto. Žemai apačioje šniokštė Anoros upė, srūvanti į Palankaro slėnį. Maitinama šimtų mažyčių upeliukų, upė buvo galinga jėga, kovojanti su kelių pastojusiais rieduliais ir uolomis. Ore girdėjosi tylus dundėjimas.

Jis apsinakvojo brūzgynuose netoli skardžio ir prieš atsiguldamas ilgai žiūrėjo į kylantį mėnulį.

Per kitas pusantros paros dar labiau atšalo. Eragonas skubėjo ir beveik nematė atsargių miško gyventojų. Truputį po vidurdienio jis išgirdo Igualdos krioklius, stelbiančius visus garsus dusliu tūkstančių purslų keliamu triukšmu. Takas atvedė jį prie drėgnos skalūno atodangos, nuo kurios upės vanduo greitėdamas krito žemyn ant samanotų uolų.

Prieš jį tarsi išvyniotas žemėlapis atsivėrė Palankaro slėnis. Igualdos krioklių papėdė, daugiau kaip pusė mylios apačioje, buvo šiauriausias slėnio taškas. Šiek tiek toliau nuo krioklių akį traukė rudų pastatų kratinys – Karvaholas. Iš kaminų rūko balti dūmai, mesdami iššūkį aplinkinėms dykynėms. Iš tokio aukščio sodybos atrodė lyg nago dydžio keturkampiai sklypeliai. Žemė aplink jas buvo gelsvai rudos arba, kur vėjyje siūravo sudžiūvusi žolė, smėlio spalvos. Nuo krioklių Anoros upė sukosi link pietinio Palankaro krašto, atspindėdama ilgus saulės šviesos šuorus. Toli toli ji plaukė pro Terinsfordo kaimelį ir vienišą Utgardo kalną. Už jo, kiek žinojo Eragonas, upė suko į šiaurę ir skubėjo į jūrą.

Luktelėjęs Eragonas pasitraukė nuo atodangos ir raukydamasis ėmė leistis taku žemyn. Kai atsidūrė apačioje, viską jau dengė suteimos, pavertusios spalvas ir formas pilka mase. Be Terinsfordo, Karvaholas buvo vienintelis kaimelis Palankaro slėnyje. Gyvenvietė buvo atskirta ir apsupta atšiaurių, bet gražių žemių. Išskyrus pirklius ir spąstų statytojus, čia beveik niekas nesilankydavo.

Kaime stovėjo tvirtų rąstų namai su žemais stogais – kai kurie su šiaudiniais, kiti su malksniniais. Iš kaminų virto dūmai, oras kvėpėjo medžiu. Namai turėjo plačius priebučius, kur žmonės rinkdavosi pakalbėti ir aptarti reikalų. Retkarčiais, viduje uždegus žvakę ar lempą, sušvisdavo koks langas. Vakaro ore Eragonas girdėjo garsiai kalbančius vyrus ir už vėlavimą juos vainojančias žmonas.

Eragonas vinguriavo tarp namų taikydamas į mėsininko parduotuvę – platų namą storomis sijomis. Viršuje kaminas raugėjo juodais dūmais.

Jis pastūmė duris. Erdvus kambarys buvo šiltas ir gerai apšviestas akmeniname židinyje spragsinčios ugnies. Tolimąją kambario pusę užėmė tuščias prekystalis. Grindis dengė paskleisti šiaudai. Viskas buvo skrupulingai švaru, tarsi šeimininkas laisvu laiku pačiuose nepastebimiausiuose užkaboriuose nuolat ieškotų menkiausių nešvarumų. Už prekystalio stovėjo mėsininkas Slounas, nedidelio ūgio, su medvilniniais marškiniais ir ilgu krauju aptaškytu chalatu. Nuo diržo karojo įspūdingas peilių rinkinys. Gelsvame raupų išėstame veide blizgėjo įtarios juodos akys. Skuduru jis blizgino prekystalį.

Eragonui įėjus Slouno burna persikreipė.

– Ką gi, galingasis medžiotojas prisijungia prie mūsų, mirtingųjų. Koks laimikis ši kartą?

– Joks, – trumpai atsakė Eragonas. Jis nemėgo Slouno. Mėsininkas visuomet elgėsi su juo paniekinamai, tarsi jis būtų kažkas nešvaraus. Našlys Slounas, regis, rūpinosi vieninteliu žmogumi – dievinama dukra Katrina.

– Aš apstulbęs, – nusišaipė Slounas. Jis nususuko nuo Eragono ir kažką nukrapštė nuo sienos. – Ir dėl to čia atėjai?

– Taip, – nepatogiai pasijutęs prisipažino Eragonas.

– Jeigu šitaip, tada pažiūrėkime į tavo pinigus. – Slounas pabarbeno pirštais, o Eragonas brūkstelėjo kojomis ir nieko nepasakė. – Nagi, turi jų ar ne? Kaip yra?

– Pinigų neturiu, bet aš...

– Ką, neturi pinigų? – aštriai nukirto mėsininkas. – Ir tikiesi nusipirkti mėsos! Ar kiti pirkliai dovanoja prekes? Ar ir man tau viską duoti veltui? Be to, – staiga pasakė jis, – jau vėlu. Ateik rytoj su pinigais. Šiandien jau uždaryta.

Eragonas piktai į jį pasižiūrėjo.

– Aš negaliu laukti iki rytojaus, Slounai. Turiu, kas verta tavo dėmesio; kai ką radau, susimokėčiau. – Jis išdidžiai ištraukė akmenį ir atsargiai padėjo ant prekystalio, kur tas pagavo šokančių liepsnų šviesą.

– Greičiau jau pavogei, – sumurmėjo susidomėjęs Slounas lenkdamasis į priekį.

Nekreipdamas dėmesio į pastabą Eragonas paklausė:

– Ar užteks?

Slounas paėmė akmenį ir pakilnojo. Perbraukė pirštais per lygų paviršių ir apžiūrėjo baltas gyslas. Įvertinęs padėjo atgal.

– Gražus, bet kiek jis vertas?

– Nežinau, – prisipažino Eragonas. – Bet niekas nebūtų varginęsis jo gludinti, jei būtų bevertis.

– Ir taip aišku, – su perdėta kantrybe pasakė Slounas. – Tačiau kokia ta vertė? Kadangi nežinai, siūlau surasti prekeivį, kuris žino, arba sutikti su trimis kronomis.

– Tai labai mažai! Jis tikriausiai vertas bent dešimt kartų daugiau, – užprotestavo Eragonas. Už tris kronas jis negalėjo nupirkti mėsos net savaitei.

Slounas gūžtelėjo pečiais.

– Jei pasiūlymas netinka, palauk, kol atvyks prekeiviai. Bet kokiu atveju jau pavargau nuo šito pokalbio.

Prekeiviai buvo klajojanti pirklių ir artistų grupė, kuri kiekvieną pavasarį ir žiemą lankydavosi Karvahole. Jie supirkdavo perviršį to, ką sugebėdavo išauginti ar pagaminti kaimiečiai bei vietiniai žemdirbiai, ir parduodavo tai, ko šiems reikėdavo norint išgyventi metus – sėklų, gyvulių, audinių ir tokių maisto prekių kaip druska ar cukrus.

Bet Eragonas nenorėjo laukti, kol jie atkeliaus, nes tai galėjo užtrukti, o šeimai mėsos reikėjo dabar.

– Gerai, aš sutinku, – piktai pasakė jis.

– Puiku, gausiu tau mėsos. Tik man smalsu, kur tu šitą radai?

– Prieš dvi naktis Keteroje...

– Nešdinkis! – pareikalavo Slounas nustumdamas akmenį. Jis persiutęs nulėkė į kitą prekystalio galą ir ėmė trinti nuo peilio senas kraujo dėmes.

– Kodėl? – paklausė Eragonas. Jis prisitraukė akmenį, tarsi norėdamas apsaugoti jį nuo Slouno įniršio.

– Nenoriu turėti nieko bendro su tuo, ką partempi iš tų prakeiktų kalnų! Nešk savo raganišką akmenį kur kitur.